

[Landbrugsministeren.]

Lovens bestemmelser i § 36 a, der blev indført i 1963, om statens refusion af halvdelen af kommunernes udgift til vedligeholdelse af offentlige vandløb foreslås ikke ændret i det nu fremsatte lovforslag, da dette emne bør overvejes og løses i forbindelse med de store refusionsordninger på andre områder. Det senest i landbrugsministeriet behandlede sæt refusionsopgørelser for kommunernes udgifter i 1966-67 gav grundlag for en statsrefusion på ca. 12,6 mill. kr., heraf ca. 5,5 mill. kr. til amtskommuner og ca. 7,1 mill. kr. til primærkommuner.

På samme måde er terminerne for indsendelse af opgørelserne fra kommunerne uændrede i § 36 c. Der gøres i bemærkningerne opmærksom på, at disse terminer bør afpasses efter ordningen af kommunernes regnskabsvæsen.

I øvrigt foreslås refusionsordningen rationaliseret dels ved forslag 38, hvorefter materielanskaffelser kan medtages til refusion for hele anskaffelsessummen i anskaffelsesåret, dels ved forslag 40, at forenkle refusionsordningen, når flere kommuner er fælles om vedligeholdelse af vandløb. Begge forhold bringes i overensstemmelse med refusionsordningen på vejvæsenets område. Staten har også hidtil ydet refusion til anskaffelse af materiel, men det er hidtil sket over 5-årige perioder derved, at kommunerne som refusionsberettiget vedligeholdelsesudgift kunne medtage 20 pct. om året af materiellets anskaffelsespris. Efter at refusionsordningen har bestået i ca. 5 år, antages kommunerne at have opbygget en passende maskinpark, og fornyelser og udvidelser af maskinparken vil efter nyordningen næppe kunne bringe forstyrrelser i ministeriets budgetlægning.

Ved lovforslaget tilstræbes en udbygning af reglerne om vandløbsretternes virksomhed til beskyttelse af vandløb og havet mod forurening. Til gengæld begrænses retternes arbejde med de konkrete sager på områder, der er uden betydning for recipientbeskyttelsen, dels ved at det kan overlades til kommunerne selv at træffe bestemmelse om de lokale rørledninger, gennem hvilke spildevandet skal samles og føres til det af landvæsenkommissionen godkendte rensningsanlæg, dels ved at forslaget overlader til de

kommunale myndigheder at ordne anlæggenes finansiering på en måde, der svarer til, hvad der er almindeligt ved andre offentlige anlæg og værker. Samtidig gøres det klart, at det er kommunerne, der har ansvaret for, at planlægningen og udførelsen af spildevandsanlæg følger den almindelige bebyggelsesplanlægning. Det vil herved være af stor betydning, at de nye amtsråd som tilsynsmyndighed får mulighed for og anledning til at følge kommunernes bestræbelser for at medvirke til et godt samarbejde mellem primærkommuner, som af tekniske grunde bør arbejde sammen om løsning af fælles spildevandsafledning og rensning.

Under hensyn til kommunernes selvstændige stilling med hensyn til de økonomiske spørgsmål er det fundet rimeligt i forslag nr. 27 til § 16 b og i forslag nr. 91 til § 98 at foreslå, at det overlades til kommunerne selv at fastsætte en rimelig betaling for henholdsvis regulativer og visse attester.

Det er i forslag nr. 67 til § 74 b præciseret, at grundejernes bidrag til spildevandsanlæg, hvorom reglerne kan fastsættes i en kommunal vedtægt, i princippet forfalder til betaling fra det tidspunkt, landvæsenkommissionen har godkendt at arbejderne iværksættes. Under arbejder, som ofte har en lang anlægsperiode, vil kommunerne herigennem opnå en lettelse af finansieringen, hvilket har været fremhævet som et ønske i Kommunaltidende.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal dernæst have den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om landvæsenretter*, som knytter sig til forslaget vedrørende vandløbsloven.

Også dette forslag er i princippet og alle væsentlige enkeltheder identisk med det forslag, som genfremsattes den 12. februar 1968, men der er i det nu foreliggende forslag taget hensyn til lov nr. 223 af 31. maj 1968 om kommunernes styrelse, da ikrafttrædelsestidspunktet foreslås udskudt til 1. april 1970.

De opgaver, der hidtil har været pålagt amtet eller amtmanden, foreslås varetaget af amtsrådet efter 1. april 1970. For så vidt angår udnævnelse af formænd for land-

[Landbrugsministeren.]

væsensnævn har amtsrådet efter den gældende lovs § 3, stk. 1, kun udnævnelsesbeføjelser, når nævnsområdet alene består af landkommuner i samme amtsrådsreds, men det vil være rimeligt under den nye kommuneordning at overlade til amtsrådene at foretage udnævnelser af nævnsformænd i alle tilfælde. Hvis grænsen mellem de nye amtsråds kredse kommer til at dele en retskreds, indeholder lovens § 2, stk. 2, fornøden hjemmel til regulering af nævnsområdenes grænser.

Der er endvidere taget hensyn til, at nye stempel- og retsafgiftslove forventes gennemført inden 1. april 1970. Dette medfører, at de gældende gebyrfritagelsesbestemmelser i lov om landvæsensretter § 45, stk. 1, 1. pkt., og i vandløbslovens § 98, stk. 1, ophæves og erstattes af nye bestemmelser i love under finansministerens forretningsområde. Derimod foreslås i lov om landvæsensretter § 45, stk. 4, bibeholdt en regel om, at gebyret for udskrifter, der udfærdiges og bekræftes af en landvæsensnævnformand, tilfalder denne. Da de af vandløbsretter afsluttede sager i forslag nr. 26 til § 45, stk. 1, forudsættes arkiveret hos amtsrådet, er det i § 45, stk. 4, foreslået, at gebyr for udskrifter, som ekspederes af et amtsråd, tilfalder dette.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale dette lovforslag til det høje tings velvillige behandling, idet jeg slutte- lig skal fremhæve, at der, når begge lovforslag er ophøjet til lov, skal udfærdiges supplerende administrative forskrifter for landvæsensretternes og kommunernes forhold og det amtskommunale tilsyn. Til disse supplerende bestemmelseres udformning agter ministeriet at søge bistand hos de kommunale organisationer og forskellige organisationer af teknisk sagkyndige.

De supplerende bestemmelser bør foreligge, når lovændringerne træder i kraft den 1. april 1970, og jeg skal derfor ved lovforslagenes tredje fremsættelse anbefale dem ikke blot til en velvillig, men også til hurtig behandling i det høje ting.

Fiskeriministeren (A. C. Normann): Jeg tillader mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om salg af fisk ved offentlig auktion.

Da det søgænde fiskeri fra danske havne kom rigtig i gang i sidste del af forrige århundrede i forbindelse med en begyndende motorisering af fiskerfartøjerne og bedre transportmuligheder som følge af anlæg af jernbaner, indså man nødvendigheden af at skabe muligheder i land for, at fiskerne kunne få deres fangster afsat på en rationel og for fiskerne fordelagtig måde. Dette førte til en lovgivning svarende til den nugældende om salg af fersk fisk over auktion uden auktionslederens mellemkomst og uden betaling af den særlige auktionsafgift. Den første lov herom er af 11. marts 1892.

Auktionssystemet har i de mange år, det har været anvendt ved salg af fisk, vist sin berettigelse, og auktionssalg er stadig den foretrukne salgform i førstehåndsomsetningen, selv om der forekommer salg af fisk direkte til grossister og fiskeindustrielle virksomheder, ligesom salg til fiskernes egne andelsforeninger forekommer i ret betydeligt omfang i visse dele af landet.

Der kan næppe være tvivl om, at auktionssystemet har været medvirkende til, at dansk fisk i almindelighed har opnået et højt kvalitetsmæssigt stadi, idet der ved denne salgform gives køberne gode muligheder for at gøre sig bekendt med fiskens kvalitet, forinden køb sker. Det er da også en kendsgerning, at priserne på fiskeauktionerne retter sig ret nøje efter fiskens kvalitet, i hvert fald under normale tilførsels- og afsætningsforhold.

Auktionssystemet giver endvidere fiskerikontrollen relativ let adgang til at konstatere, om de udbudte partier fisk er i overensstemmelse med kvalitets- og fiskerilovgivningens forskrifter.

Lovforslaget tilsigter da heller ikke afgørende ændringer i den hidtil gældende ordning med hensyn til salg af fisk over auktion, men, som det er fremhævet i bemærkningerne til forslaget, at imødekomme ønsker, der har været fremsat, om også at kunne sælge frossen og saltet fisk over auktionerne.

Endvidere er der i lovforslaget medtaget forskellige bestemmelser, som erfaringerne i de forløbne år har vist er påkrævede, herunder visse aldersbestemmelser for auktionsmestre. Den hidtidige bestemmelse om, at en auktionsmester kun kan drive auktion i den kommune, hvori han er bosat, er fore-